

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 18:28*
צאת השבת: 19:33
רבינו תם: 20:11

שבת שלום ועבורך !!!

שעון קיץ
* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום צבקות

פנינה לנשמה

מספרת הרבנית ר. צביון ביתו של מרן שר התורה הרב חיים קנייבסקי זצוק"ל,

אבא ואמא השגיחו עלינו לבל נסטה מדרך הצניעות כמלוא נימה. אבא הכשיר ופסל בגדים שונים, עקב אחר לבושנו בשימת לב והקפיד ששערות הראש תהיינה קלועות בצמה. פעם הוזמנו לחתונה של קרובי משפחה שאינם מקפידים על קלה כבחמורה, והייתי אמורה לנסוע אליה עם אמא. חיכיתי מאוד לחתונה זו שהתקיימה מחוץ לעיר, וכדרכם של ילדים הרהרתי בה רבות, דמיינתי כיצד תיראה וספרתי את הימים לקראת האירוע המיוחל. כשהתקרב תאריך החתונה אמר אבא כי ייתכן שהחתונה לא תהיה צנועה. "איך לוקחים ילדים לחתונה שכזו", פסק. כמובן, לא נסעתי.

בביתנו קבעו כי בת לא תיעדר מן הבית לאחר השעה 11:00 בלילה. כלל זה היה תקף כל השנים, אולם אצל אחיותי הצעירות היה קל יותר לקיימו חלק נכבד מן השנה: בתקופתן כבר הונהג בארץ שעון קיץ, אך בביתנו התנהלו החיים לפי שעון חורף כל ימות השנה. מאחר שאבא לא הזיז את השעון, השעה 11:00 בשעונו היתה 12:00 בשעונו...

אבא ואמא הנהיגו בבית הנהגות של קדושה וצדקות, שהפכו לנכסי צאן ברזל במשפחתנו, למשל: תינוק חובש כיפה כבר מלידתו, נוטלים נטילת שחרית לתינוקות מעת שהם מתחילים לגעת במזון, מדי פעם נתנה לנו אמא מטבע להכניס לקופת צדקה, ועוד. (בית אמי)

התחלתי לנשאת

"די היה לי לראות את הרבנית"

מעשה היה באשה חילונית שבאה אל הרבנית קנייבסקי ע"ה. היא המתינה בחדר ההמתנה זמן ממושך, אולם מאחר שלא קבעה תור לא עלה בידה להיכנס, והיא נאלצה לשוב כלעומת שבאה. לאחר זמן קבעה תור והגיעה שוב, אך הפעם – כשהיא לבושה כבת ישראל כשרה. "די היה לי לראות את הרבנית", אמרה, "כדי לרצות להיראות טוב יותר..."

אשה תינתה את כאבה בפני הרבנית: "כלתי לבושה שלא בצניעות, ואינני יודעת מה עלי לעשות – האם להעיר לה?" הרבנית הציעה לה בחכמתה, שתספר לכלתה כמה וכמה סיפורי מופת, וביניהם 'תשחיל' גם סיפור אחד על מידת הצניעות. בדרך עקיפה זו, הסבירה לה הרבנית, ישפיע הסיפור על הכלה יותר מכל הערה ותוכחת מוסר. הרבנית היתה אז עייפה מאוד, אולם כדרכה, לא הסתפקה בעצות, אלא טרחה וישבה עם האשה במשך למעלה משעה, כשהיא מציעה לה סיפורים מתאימים ואף מדריכה אותה כיצד לספרם. (בית אמי)

פינת ההלכה

צבע הבגדים ודוגמתם

על האישה להקפיד שלא ללבוש בגדים ופרטי לבוש (כגון: נעלים, חגורה וכדומה) בצבעים או דוגמאות המושכים את העין, מכיון שבכך מושכת תשומת לב וגורמת מכשול לרבים.

ונפרט כמה דוגמאות לכך:

בגד בצבע אדום אסור בלבישה, ובכלל זה גם פרטי לבוש אדומים כגון: מטפחת, צעיף וכדומה.

שאלה: רצייתי לדעת האם מותר ללבוש בגד בצבע בורדרו או שהוא נחשב כמו צבע אדום שאסור ללבוש?

תשובה: תלוי לפי מה שנראה לעין, אם הגוון שלו קרוב לאדום אסור ללבושו, אבל אם נוטה לחום, מותר.

בגדים רועשים, זוהרים או מבריקים אסורים בלבישה

שתי אמותי את כסיפור הישועה של אצות הרביא בי"ח:
tzniutw@gmail.com
קו הנצחית - קו הישועה: 073-3834050 הקישי #2448 1-0

סיפור לשבת

בשורה מפי ילד בן 5...

התפללתי שייולד לנו עוד תינוק קטן, בכיתי כי ביקשתי מהשם שישלח לי אח חמוד, בכיתי כי התחננתי שכבר יהיה לנו תינוקי! – צפצף הילד בקול מתקתק, וסיכם: 'נראה לי שכדאי שנקנה כבר מיטת תינוק, שיהיה לנו לתינוקי החדש'!

ההורים הופתעו. הם לא העלו על דעתם שהסיפור שסופר בליל שבת כבר קנה שביתה כה חזק בלב הילד, עד שהוא ביצע אותו הלכה למעשה. הם התרגשו לגלות את כוחות נפשו של בנם שדחק את העלבון הצורב הצידה ומינף את רגעי ההיעלבות לשעת תפילה נרגשת, ובליבם פנימה ייחלו כי תפילתו תישמע ותתקבל במרומים...

וכך בדיוק קרה: פחות מעשרה חודשים מאותו יום, שש מויש'לה בהתבשרו על התינוק החדש שהצטרף למשפחה. 'אמרתי לכם, ידעתי!' – שאג הקטן בקול מאושר, לוקח קרדיט על השמחה המשפחתית המשותפת 'בגלל שהתפללתי אז, כשהעליבו אותי!' – שב ואמר, 'ידעתי שבסוף יהיה לנו תינוקי חדש בזכותי'!

כשנימול התינוק הקטן, העניקו לו ההורים את שמו של מורי ורבי כ"ק האדמו"ר מנדבורנה זי"ע. אמנם תינוק זה לא נולד בהבטחתו או בתפילה על ציונו הקדוש, אבל הוא בהחלט תוצאה של סיפורו של הרבי לפני עשרות בשנים. הן לקחו של הסיפור הוא שהוביל לישועת ה' ולתינוק ששימח את כל בני המשפחה, ומהווה עדות חיה וקיימת, נושמת ומהלכת, מצחקת ומאושרת, לכוחם של קבלת הבזיונות באהבה וניצול זמנה לתפילה!

את הסיפור קיבלתי מבני המשפחה המוכרים לי באופן אישי, והמסר שבו מאיר ובוהק: יהודי יקר, אם הגיעה לך עת בזיונות, אם נתקלת ברגע בו מביישים אותך, צא ולמד מאותו ילד צעיר, שניצל את השעה כשעת כושר שמימית, והביא לו ולמשפחתו ישועה כה נפלאה. זכור, כי הרגע בו מקבלים בזיונות באהבה, הרגע בו שותקים לנוכח עלבונות מוטחים, וממנפים אותו לתפילה נרגשת – זהו רגע שעשוי להיות מכונן ולהביא בכנפיו ישועות נכספות! (פניני פרשת שבוע)

של מתנה לפניו, רגע ששערי שמים נפתחים. 'אם בורא עולם זימן לי לעבור דווקא שם ודווקא אז ולהיקלע אל שדה הקטל המילולי הזה – יש לכך סיבה טובה, כנראה זה נועד כדי לפתוח לי שערים!' – הסביר הרבי, וסיפר כי ניצל את הרגעים הללו לתפילה...

ככל הסיפור הזה סיפר האב לילדיו המאזינים מרותקים, וקינח במסר מעשי: 'לפעמים, ילדים, בחורים, צעירים או מבוגרים – מבזים את זולתם על לא עוול בכפם. אפשר לברוח, אפשר להשיב מלחמה, אפשר לענות תשובה הולמת ובוטה... אבל הרבה יותר כדאי לשתוק, לקבל את הבזיון באהבה ולנצל את הזמן לתפילה, כי זו עת רצון מופלאה!' – סיכם את הסיפור...

ואם חשבו ההורים כי בכך הוא תם, כמה הופתעו ביום ראשון בצהריים, כשבנם בן החמש שב הביתה מהחיידר, ופניו קורנות מאושר. 'בשורה משמחת!' – הכריז הילד בקול עליז, 'הולך להיולד לנו תינוק חדש! עוד מעט יהיה לנו בייבי חדש'!

כל בני המשפחה אצו רצו, לשמוע מיהו הקול המבשר ואומר על בן העתיד להצטרף למשפחה, ומנין לו ה'מידע המודיעיני' המשמח? ראשונה, אצה רצה האם, הן רק היא ובעלה יודעים כמה הם מבקשים ומייחלים לזכות לבן נוסף אשר מזה כמה שנים לא זכו במתנה שכזו, והנה בנם בן החמש הגיע לבשר כי הרגע הגדול מתקרב ובא...

'מוי'לה!' – שאלו אותו כלום כשגבותיהם מורמות בהפתעה, 'מאיפה אתה יודע? מי סיפר לך? האם מלאך גילה את אוזןך על שמחה משפחתית מתקרבת?' – חייך הילד חיוך צופן סוד, והשיב: 'היום בהפסקה, החליטו כמה ילדים לצחוק עליי. הם קראו לי, והתחילו לצחוק על איך שאני נראה, על הבגדים שלי, על התיק שלי, על הפאות שלי... פשוט החליטו להעליב אותי חזק!' – הסביר הילד בטון מתוק, וחיוכו הקונדסי הועב לפתע בלחלוחית שצצה בקצה העין...

'וא' – הוסיף הילד וסיפר – 'נזכרתי בסיפור שאבא סיפר בליל שבת, על הרבי מנדבורנה שהעליבו אותו, והוא ניצל את הזמן הזה להתפלל. אז הורדתי את הראש ובכיתי, אבל בכלל לא בכיתי בגלל שהעליבו אותי... בכיתי כי

היה זה לפני כחמש שנים, בבית משפחה נורמטיבית ורגילה מאזור המרכז. בעת סעודת ליל שבת, כשהיסבו בני המשפחה לסעודה ודיברו דברי תורה וסיפורי צדיקים, סיפר להם האב את המעשה הבא, ולא שיער לאן יגיעו הדברים...

וזה דבר המעשה: בעת שמורי ורבי כ"ק האדמו"ר מנדבורנה זצ"ל היה עלם צעיר, הוא יצא כדרכו מדי יום אל בית המדרש הקבוע בו היה עוסק בתורה. משום מה – באותו היום, מסיבה לא ברורה, סטה מהדרך הרגילה והלך בדרך שונה במקצת. תוך כדי הילוכו עבר דרך רחוב שבדרך כלל לא עבר בו, והנה, באמצע הרחוב, ממש במרכזו, ניצב לו אדם בגיל העמידה, ומתחיל לצעוק על הבחור הצעיר ועדין הנפש העובר ברחוב לתומו...

הרבי – שהיה אז בחור צעיר כאמור, נבהל מאוד. הוא כלל לא הכיר את הרחוב הזה, ובוודאי שלא את אותו אדם זר שעומד וצועק עליו. אבל לא היה לו הרבה פנאי לחשוב, שכן הלה – שכנראה היה מעורער בנפשו – החל לצעוק צעקות רמות, צרחות של ממש. הוא מקנטר ומבזה, משמיץ אותו ולועג לו, והבחור הצעיר מסמיק ומחוויר חליפות ולא יודע את נפשו...

ברגע הראשון, כך העיד הרבי אחר כך, הרהר שעליו פשוט להתחיל לרוץ, לברוח מהמקום וכמה שיותר מהר. אך ברגע הבא התיישב בדעתו, והרהר: 'רגע, הרי יש דברים בגו! למה שיניתי היום ממסלול הליכתי הקבוע?! הרי ברור שיש סיבה לכך, כנראה – כדי שאקלע למלתעות לשונו של האיש שעומד כאן וצווח ומבזה. אם כן, למה לי למהר?' – חשב, ונותר על עומדו...

והלה, בראותו כי הרבי מתחזק לנוכח העלבונות המוטחים בו, רק הגביר ווליום... הוא מוסיף לצעוק ולהשמיע לבזות ולהקניט, להעליב ולבייש, וכל אותה העת הבחור ניצב למולו בעיניים מושפלות ופנים סמוקות, מקבל את הבזיונות באהבה. וקולו של האיש הולך ורחוק מאוד, כל מילה שלו כשפורז מלובן בלבו של הרבי, שמוסיף לעמוד נכחו ולקבל את הבזיון באהבה...

לימים, כשסיפר הרבי את הסיפור, תיאר את הבזיון הקשה שהיה מנת חלקו, וכיצד הבין – כבר בצעירותו – כי רגע

קוה אל ה'

הניסיונות – לתועלת האדם ולטובתו

עלינו להתפלל "אל תביאנו לידי ניסיון", שהקב"ה לא ינסה אף אחד מאיתנו. אסור 'להזמין' ניסיונות, אבל כאשר מגיע הניסיון, צריך לקבלו באהבה.

בגמרא ברכות מסופר שרבי יוחנן שאל את רבי חייא בר אבא: חביבין עליך יסורים? ורבי חייא השיב לו: "לא הן ולא שכרן". מספר הרב שכטר זצ"ל, בילדותי שמעתי מישוהו שאמר שכך צריך לקרוא את תשובתו של רבי חייא: "לא! הן ולא שכרן". יסורים הם הדבר הטוב ביותר, שיכו לבוא לאדם, כי בכך הוא מתעלה ומתרום. כמובן, עלינו להתפלל לבל יבואו עלינו יסורים, אבל חלילה לבעוט בהם. הקב"ה אינו מנסה, אלא רק מי שמסוגל לעמוד בניסיון.

מספרים על הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שאשתו פגעה פעם בשגגה ביתומה. בשל כך נטלו ממנו כל מדרגותיו הרוחניות.

אמר הבעל שם טוב: "רבונו של עולם, עד עתה חשתי תענוג לעבוד אותך. היה זה בגדר 'משמשים את הרב על מנת לקבל פרס', עתה משנטלו ממני המדרגות הגבוהות, אינני חש את התענוג הזה ואני זוכה סוף סוף לעבוד אותך על מנת שלא לקבל פרס". מיד לאחר מכן, חזרו לו כל המדרגות שאיבד.

אלו הם הניסיונות שהקב"ה מעמיד בהם את האדם לטובתו ולתועלתו.

זהו שאומר האור החיים הקדוש על מיתת בני אהרון. כאשר הבין אהרון הכהן ממשוה רבינו, שמיתת בניו נועדה להביא לקידוש שם שמים, ודוקא בשל קרבתם אליו הם זכו להיות אלו שהתקדש שמו על ידם, אזי הוא נרגע מהחשש שמא קרה הדבר בגלל חטאיו.

צריך האדם לדעת כי הקשיים והניסיונות, נועדו לרומם אותו ולקרבו אל ה' יתברך, ובכך יוכל לעמוד בהם בקלות ובשמחה. (אריה שאג)

נצור לשונך

מי ששומר על פיו, שומר מצרות נפשו, ועל אחת כמה וכמה אם האדם מנצל את פיו אך ורק לעמל התורה, השי"ת משיב לו על כך בכפל כפליים, ופיו הופך להיות פה קדוש, וכל מה שמוציא מן הפה, מתקיים, כמו שכתוב "ותגזר אומר ויקם לך", נוכל ללמוד זאת ממה שסיפר לנו הרב ד"ר משולם הרט.

מעשה שהיה בבני זוג שלא שמרו עדיין מצוות, ולא נפקדו שנים רבות בילדים. הרופאים חיוו דעתם שבדרך הטבע אין להם כל אפשרות להפקד. בשלב מסוים הציע להם הרופא המטפל, לעלות לביתו של מרן הגר"ח קניבסקי ולקבל ממנו ברכה.

בני הזוג הסכימו, והבעל הגיע לביתו של הגר"ח, ונכנס לחדרו כשסיפר את סיפורו, הביט בו הגר"ח, וראה שהוא מגודל שיער, ושערו גלש על גבו נראה כשל אישה....

פנה אליו הגר"ח ואמר לו: 'אינני מבין איך אתה רוצה שיהיה לך ילדים, הרי גם אתה אישה...!'

כיוון שהיה זה בימי ספירת העומר, אמר לו הגר"ח שבל"ג בעומר יילך להסתפר וברכו, והנה פלא-פלאים: הבעל הסתפר, והברכה התקיימה נגד כל התחזיות של הרופאים.

ההסבר לכך הוא כפי שאמרנו, שיהודי העמל בתורה בצורה נוראה בכל ימי חייו זוכה שהשי"ת מעביר דרכו את השפע לעולם, ומה שהוא מוציא מפיו מתקיים. (ברכי נפשי)

תעלון מוקדש לעילוי נשמת ר' פינחס בן מזל ז"ל נלב"ע א' כסלו תשפ"א ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון, הקדשות והנצחות tzniutw@gmail.com 052-7697432

תעלון מוקדש לעילוי נשמת רחל רשל בת אי"ה ז"ל נלב"ע ט' אייר תשפ"א ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

"ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף ה"

פרש ה"אור החיים" הקדוש: "אשר שרף ה' - פרוש: אם יבכו השרפה, אין להם אלא מה שכבר שרף מקודם, לשלול שלא תהיה שרפה אחרת עוד".

"שרף" הוא לשון עבר, לומר לנו: מתי אפשר להבטיח שהשרפה היתה בעבר ושוב לא תקרה? כש"אחיהם כל בית ישראל יבכו את השרפה" - כשעם ישראל ידעו לבכות על כך ויסיקו את המסקנות הנכונות.

כל אסון שקורה הוא 'טלגרמה' הנשלחת אלינו משמים, ובעקבותיו עלינו לעשות חשבון נפש.

הרמב"ם בהלכות תעניות כותב, שאדם שאינו שם ליבו ל'טלגרמות' מעין אלו, לצרות הבאות עליו, אלא אומר שממנהג העולם ארע לנו זאת - הרי זו מידת אכזריות. מדוע?

כי מאחר ולא פקח עיניים בצרה הראשונה, חלילה וחס יצטרכו משמים לשלוח לו עוד צרות.

יתר על כן, לפטירה היתה מטרה לעורר את הלבבות, ואם איננו לומדים ומפיקים מכך את התועלת שעלינו להפיק, הרי שעשינו עוול לאותה נשמה זכה וטהורה שנלקחה מאיתנו. כל הקרבן שלה היה לחינם ואין בו תועלת. היש לך אכזריות גדולה מזו?!

אמנם יודעים אנו שהקב"ה מנהל את העולם, מחשב את כל החישובים, ונותן לכל אדם את קצבת הימים שנפסקה לו על פי תכנית העולם, אך תפקידו של כל יהודי לשאול את עצמו בכל פעם שמתרגשת עליו צרה: מדוע זה קרה בדיוק לי? מפני מה בחר ה' את השכונה שלי, את בית הספר שלי? מה ה' רוצה מאיתנו? מה עלינו לתקן? נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה אל ה'.

(אריה שאג)

חכמת נשים

תפקידה של כל אישה

הרבנית ר. צביון מספרת על ה'בית שכולו תורה' ביתו של הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל, הדברים האמורים עלולים להביא לידי טעות. היום קל להביט למפרע ולומר: "אין כל קושי להקריב הכל למען הזכות להיות רעייתו של גדול הדור". ניתן לחשוב שאמא ידעה כי היא עתידה להיות אשתו של גדול הדור, ומשום כך התאמצה לסייע לאבא לעסוק בתורה.

אולם כמה היו שונים פני הדברים לפני שישים שנה! אמא לא חשבה שאבא יהיה גדול הדור, ולא לשם כך הקדישה את כל כולה. אחד מקרובי המשפחה זוכר כיצד אמא סיפרה לו בהתפעלות שבחתונה מסוימת כובד אבא בברכה...

כאשר מסרה אמא את נפשה לתורתו של אבא, לא היה זה על מנת שיהיה גדול הדור, לא כדי שהציבור ינהר בהמוניו ליהנות מעצתו ולקבל את ברכתו, ולא כדי להיות רבנית מפורסמת... אמא הקריבה את עצמה בעבורו, אך ורק כדי למלא את רצונו של בעלה, שהוא ללמוד וללמוד ורק ללמוד, ובכוונתה זו לא התערבה כל מטרה אחרת.

היא הבינה שתפקידה עלי אדמות הוא לאפשר לבעלה לעלות ולהתעלות. והיא מילאה תפקיד זה בשלמות, מבלי ששיערה לאיזה גובה עצום יטפס במעלה הסולם.

כאשר שוחחה אמא עם נשים והעמידה אותן על תפקידן לסייע לבעל בלימודו, היא לא חקרה ודרשה אצלן מיהו הבעל ומהי רמת התמדתו, כי כאמור, תפקידה של האישה הינו להיות עזר לבעלה באשר הוא, בין אם הוא גדול הדור, אברך או אדם העמל לפרנסתו וקובע עיתים לתורה.

יש להדגיש שאמא הסבירה תמיד, כי אין מתפקיד האישה לדחוף את בעלה ללמוד: תפקידה הוא לעשות הכל כדי שיהיו לו התנאים הדרושים ללמוד ולהתעלות, ורק כך יצליח ויעשה חיל בלימודו. (בית אמי)

